

S'han recusat solets (de lleis i picaplets)

written by Lluís Busquets | 27 de febrer de 2018

La recusació, en dret, és l'acte processal que té per objecte impugnar legítimament l'actuació d'un jutge o un fiscal en un procés quan una de les parts el considera poc apte perquè posa en dubte la seva imparcialitat.

Les paraules de Roger Torrent al Col·legi d'Advocats denunciant l'existència de presos polítics el passat divendres 23 de febrer van provocar aplaudiments d'una part del públic assistent i el menyspreu d'abandonar la sala de part de membres de la Magistratura i de públic assistent. Entre els primers, el president del TSJC, **Jesús María Barrientos**; el fiscal en cap de Catalunya, **Francisco Bañeres**; la fiscal de Barcelona, **Concha Talón**; l'exdegà del Col·legi **Eugení Gay**. Aquests senyors van gosar plantar la segona autoritat de Catalunya. L'havien feta grossa. S'havien declarat parcials davant la premsa. En conseqüència, s'havien recusat ells mateixos. Segons l'article 325 del Codi General del Procés (CGP), pot ser causa de recusació qualsevol circumstància comprovable que pugui afectar la imparcialitat del jutge per interès en el procés en què intervé o afecte o enemistat en relació a les parts o als seus advocats i procuradors, així com per haver donat una opinió concreta sobre la causa sotmesa a la seva decisió (prejudici).

Més clar, aigua: menystenint el president del nostre Parlament opinaren abans de cap judici. Més enllà de l'abús d'autoritat, manifestaren pèrdua d'imparcialitat. La cosa era greu. Segons l'article 326.2 del mateix Codi, quan un jutge estima necessari apartar-se d'un procés, podrà declarar-se inhibit d'ofici, tan sols indicant la causa que motivi aquest allunyament. És a dir, se li suposa consciència al mateix jutge de no ser prou imparcial. I, si d'una banda és cert que

hi ha magistrats que consideren que a Espanya no hi ha “presos polítics”, d'altra banda, n'hi ha d'altres –i és públic i notori–que consideren que sí, que hi ha presos polítics; per tant, manifestar-se en un bàndol suposa parcialitat. Gravíssim, certament. I és que segons l'article 328 del mateix Codi, la demanda de recusació es plantejarà davant del propi jutge recusat amb la indicació i sol·licitud de les proves que es pretenguin diligenciar. I de proves n'hi ha un pilot.

□Justament per això devien pensar que la millor defensa era un bon atac i, l'endemà mateix d'haver-se autorecusat, el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) els donà un cop de mà i acusà el president del Parlament de cometre un “greu atac” a la independència dels jutges en parlar de presos polítics en un acte institucional, al qual “la cúpula judicial de Catalunya que hi era present abandonà la sala en senyal de protesta”. Gràcies CGPJ: el que va fer la cúpula de la magistratura catalana va ser una protesta! Ho diuen vostès. Més a favor de l'autorecusació!

La comissió permanent del CGPJ reitera que “afirmar l'existència de presos polítics, i en especial per un representant institucional, és una desqualificació molt greu de la funció judicial, que transcendeix el mateix Poder Judicial –les majúscules són seves– i que ataca frontalment el nostre model de convivència basat en el respecte a la Llei”. *Excusatio non petita, accusatio manifesta*, deien els antics, vist que això de la “desqualificació molt greu” s'ho treuen de la màniga. Segurament per aquesta raó han d'afegir en el seu comunicat que la situació de presó provisional d'alguns dels actors del procés català es fonamenta exclusivament en la Llei i no en cap mandat aliè, tot plegat fruit de “l'estricta separació de poders”. Ha!

Posats en legalismes, ja [vam explicar aquí](#) que el jutge Llarena vol aplicar a Junqueres, Forn, Sánchez i Cuixart l'article 384 bis de la Llei d'enjudiciament criminal, la qual iguala els individus terroristes amb els rebels i ho fa

d'aquesta manera (en castellà, no fos cas): "Firme un auto de procesamiento y decretada la prisión provisional por delito cometido por persona integrada o relacionada con bandas armadas o individuos terroristas o rebeldes, el procesado que estuviere ostentando función o cargo público quedará automáticamente suspendido en el ejercicio del mismo mientras dure la situación de prisión." És a dir, Llarena els manté en presó provisional perquè quedin "suspesos" (que és com inhabilitar-los) quan els comencin a jutjar.

Però Llarena sap perfectament que el 384 bis neix després de l'article 55.2 de la Constitució Espanyola, que regula primerament l'estat d'excepció o de setge a l'Estat espanyol. I que el 1987, el TC interpretà el concepte "rebel" i l'equiparà amb l'ús il·legítim d'armes de guerra o explosius per trencar l'ordre constitucional. Pitjor: segons l'art 55.2 de la Constitució, qui apliqui l'article 384 bis al cas d'un presumpte delictes de rebel·lió, en què en cap cas s'han usat il·legítimament armes de guerra, munició o explosius, incorrerà en "responsabilitat penal", si fa una "utilització injustificada o abusiva" d'aquesta prerrogativa. En altres paraules: si el jutge Llarena aplica aquest precepte als representants polítics independentistes, pot incórrer en responsabilitat penal per violació dels drets i llibertats fonamentals recorreguts per la llei. Aleshores, qui podria resultar querellat i –en el seu cas– inhabilitat, seria el mateix jutge del Suprem. Aquí, no tots sabem de la "separació" de poders (!?). Però a Estrasburg, s'hi pot fer la pell.

I ja que ens hem posat legalistes, em ve al cap allò de premiar els policies que ens van apallissar, per part dels hotelers murcians i les autoritats turísiques. Segons l'article 422 del Codi Penal (en castellà): *La autoridad o funcionario público que, en provecho propio o de un tercero, admitiera, por sí o por persona interpuesta, dádiva o regalo que le fueren ofrecidos en consideración a su cargo o función, incurrirá en la pena de prisión de seis meses a un año y*

suspensión de empleo y cargo público de uno a tres años. És a dir, que, amb un bon advocat, l'estada de cap de setmana al Mar Menor els pot costar cara a aquests policies...